

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że nie są spełnione określone w art. 116 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE⁽¹⁾ wymogi uzasadniające zawieszenie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych zawierających hydroksyetyloskrobię. W związku z tym Komisja nie może wydać decyzji wymagającej, aby państwa członkowskie, w wykonaniu tej decyzji, zawiesiły odpowiednie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu.
2. W zarzucie drugim strona skarżąca utrzymuje, że w decyzji Komisji naruszono zasadę ostrożności.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca twierdzi, że zawieszenie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych zawierających hydroksyetyloskrobię nie jest ani właściwe, ani proporcjonalne do zażegnania obaw związanych z bezpieczeństwem, jakie wynikają z analizy stosowania leku. Stosowanie wykraczające poza wskazania terapeutyczne nie powinno prowadzić do zawieszenia zgodnego ze wskazaniami stosowania, którego korzystne skutki są dobrze udokumentowane, w szczególności w sytuacji, gdy nie sygnalizuje się żadnych nowych zagrożeń dla bezpieczeństwa.
4. W zarzucie czwartym strona skarżąca utrzymuje, że decyzja jest wewnętrznie sprzeczna, a tym samym nie zawiera wystarczającego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2022 r. – D’Agostino i Dafin/EBC

(Sprawa T-424/22)

(2022/C 340/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Vincenzo D’Agostino (Neapol, Włochy), Dafin Srl (Casandrino, Włochy) (przedstawiciel: M. De Siena, adwokatka)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— ustalenie i stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Europejskiego Banku Centralnego, reprezentowanego przez prezes Christine Lagarde;

- a) ze względu na to, że w odniesieniu do finansowych papierów wartościowych należących do Vincenzo D’Agostino, znanych jako SI FTSE.COPERP, spowodował spadek wartości poprzez odnotowanie straty w wysokości całkowitej wartości zainwestowanego kapitału, równej 450 596,28 EUR, ponieważ w dniu 12 marca 2020 r. Christine Lagarde, jako prezes EBC, wypowiadając słynne zdanie: „Nie jesteśmy tu po to, aby ograniczać spready, nie jest to zadaniem EBC”, spowodowała znaczny spadek wartości papierów wartościowych na wszystkich giełdach świata, a na giełdzie w Mediolanie o 16,92 %, wyrażony w procentach niespotykanych w historii tej instytucji i innych giełd światowych, komunikując na konferencji prasowej całemu światu, że EBC nie będzie już wspierał wartości papierów wartościowych emitowanych przez kraje znajdujące się w trudnej sytuacji, komunikując tym samym całkowitą zmianę orientacji polityki pieniężnej przyjętej przez EBC w czasie, gdy przewodniczył mu Mario Draghi, którego kadencja zakończyła się w listopadzie 2019 r.
- b) ze względu na to, że poprzez takie zachowanie i w wyniku wspomnianego wyżej drastycznego spadku indeksu giełdy w Mediolanie spowodował obniżenie wartości aktywów skarżących;

- c) ze względu na to, że w wyniku znacznego i istotnego obniżenia wartości aktywów skarżącej zobowiązał ją, w celu wyrównania tego obniżenia wartości aktywów i jako poręczyciela spółki Dafin Srl w zakresie linii kredytowej przyznanej tej spółce przez Banca Fideuram SpA, do spłaty wykorzystanej części tej linii kredytowej poprzez uzyskanie niezbędnych środków w drodze sprzedaży w krótkim czasie innych posiadanych przez nią papierów wartościowych, przez co poniosła ona stratę w wysokości 534 422,16 EUR w 2020 r. i dalsze 336 517,30 EUR w okresie od 1 stycznia 2021 r. do 15 kwietnia 2021 r., a zatem całkowitą stratę kapitałową w wysokości 2 870 939,30 EUR;
- d) ze względu na spowodowanie szkody majątkowej w postaci utraconych korzyści w wysokości 1 013 074,00 EUR;
- e) ze względu na spowodowanie w konsekwencji szkody majątkowej wynoszącej łącznie 4 334 609,28 EUR.
- Zasądzenie od EBC w osobie prezesa:
- naprawienia szkody majątkowej, na którą składają się rzeczywista szkoda i utracony zysk, szkoda niemajątkowa i szkoda z tytułu utraty szansy na rzecz skarżącego Vincenzo D'Agostino, oszacowane zgodnie z kryteriami wskazanymi w odpowiednich rozdziałach i punktach niniejszej skargi, poprzez zapłatę następujących kwot: 1) 4 334 609,28 EUR tytułem szkody majątkowej; 2) 1 000 000 EUR tytułem szkody niemajątkowej; 3) i w związku z tym zapłatę całkowitej kwoty 5 321 535 EUR;
- tytułem żądania ewentualnego, zapłaty różnych kwot, które zostaną ustalone w trakcie postępowania, w zakresie uznanym za słuszny, w tym poprzez sporządzenie opinii biegłego na zlecenie Sądu, zgodnie z art. 70 regulaminu postępowania przed Sądem;
- zapłaty dodatkowej kwoty, którą Sąd może ustalić i przyznać na zasadzie słuszności jako odszkodowanie za utratę szansy;
- ponadto odsetek za zwłokę, które będą naliczane od dnia 12 marca 2020 r., czyli od dnia zdarzenia wywołującego szkodę, do czasu faktycznej wypłaty odszkodowania.
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy odpowiedzialności EBC na podstawie art. 340 akapit trzeci TFUE i art. 2043 Codice civile italiano (włoskiego kodeksu cywilnego) za szkodę majątkową i niemajątkową poniesioną przez skarżącego osobiście i jako współnika Dafin Srl.
2. Zarzut drugi dotyczy zasad określonych w orzecznictwie Unii Europejskiej, w szczególności w wyrokach: z dnia 28 października 2021 r., Vialto Consulting/Komisja, C-650/19 P; z dnia 9 lutego 2022 r., QI i in./Komisja i EBC, T-868/16, oraz z dnia 21 stycznia 2014 r., Klein/Komisja, T-309/10.

Wyjaśniono warunki, które muszą zaistnieć, aby powstała odpowiedzialność pozaumowna instytucji europejskiej wobec obywatela Unii Europejskiej i powołano się na pozytywną weryfikację istnienia tych warunków.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez EBC pierwotnego i wtórnego prawa Unii Europejskiej oraz nadużycia władzy przez prezesa.

Zarzuca się, że w dniu 12 marca 2020 r. EBC, w osobie swojej prezesa, naruszył art. 127 TFUE, rozdział 1 zatytułowany „Polityka pieniężna”, art. 3, 10, 11, 12, 13, 38 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, jak również art. 17 ust. 2 i 3 regulaminu przyjętego decyzją EBC z dnia 19 lutego 2004 r.⁽¹⁾

4. Zarzut czwarty określa, uzasadnia i dokumentuje szkodę majątkową poniesioną przez skarżącą (szkoda rzeczywista i utracona korzyść).

⁽¹⁾ Decyzja 2004/257/WE Europejskiego Banku Centralnego z dnia 19 lutego 2004 r. przyjmująca Regulamin Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/2) (Dz.U. 2004, L 80, s. 33), zmieniona decyzją Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/1 z dnia 22 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 95, s. 56).